

Stojíme na pokraji války velmocí, která neurčí vítěze?

Karel Nevídek

Červen 2017

Opět se běh času nachyluje k dvacátému prvnímu srpnu, jako k vrcholu jedné smutné dějinné události našich národů, která nás uvrhla do třicetiletého období poroby (nebo podrobení se ?), ne nepodobného třicetileté války, co do délky jeho trvání.

Tento srpnový vrchol 68. roku minulého století se stal přelomem společnosti bojující po řadu měsíců o své místo na svobodné, sluncem ozářené zemi. V tomto nekrvavém boji v jednotné frontě proti dogmatickým zastáncům totalitní moci jedné strany a později i proti ozbrojené okupační velmoci stál český národ, jako David proti Goliášovi, avšak podpory se mu nedostalo z žádného směru. Zato však postup okupační moci byl mezinárodně legitimizován. Tím byli protitotalitní „reformisté“, později označované za osmašedesátníky, odsouzení a uvržení v opovržení, na rozdíl od těch, kteří expresivně souhlasili s „bratrskou pomocí“ a z kariérních důvodů vstupovali do komunistické strany, čímž legalizovali režim reálného socialismu v souladu s ideologií Západu. Podstatou této ideologie bylo, že přiznání hegemonie SSSR ve východní Evropě je v americkém zájmu. Tento zájem vyjádřil americký kongres zamítnutím jakýchkoliv demarší vůči sovětské vládě ve věci obsazení Československa. Z toho prostého důvodu, že pro USA typ čsl. socialismu, o jaký se Češi pokoušeli, je pro USA a Západ dlouhodobě nebezpečnější, neboť v případě úspěchu by tento experiment mohl perspektivně umožnit šíření socialismu po světě. Tato charakteristika amerických zájmů měla obecnou platnost do konce 20. století, resp. do rozpadu a zániku socialismu v Rusku.

Od té doby uplynulo bezmála půl století. Jednadvacáté století vneslo do uspořádání světa zánik, původně stabilních struktur, ale také nově se tvořící a tedy zatím nestabilní struktury, na mapě Asie, Afriky a Evropy, jako periferní státy Americké politické a ekonomické hegemonie. Tato situace předurčuje rovněž změnu prioritních amerických zájmů v rámci globálního chápání světa. Prosazování těchto zájmů v Evropě probíhá v povinném pořádku podřízenosti EU a paktu NATO zcela bezkonfliktně s výjimkou zvláštnosti poslední dekády. Za tuto výjimku je obecně považován politicky různě zbarvený Kyjevský majdan s vyústěním v ozbrojené povstání, provázené miliardovými materiálními ztrátami a tisíci lidských životů. Historicky daná nenávisť Ukrajinců vůči ruskému národu vyvolala v postkomunistických demokraciích východní Evropy neskryvané sympatie s Ukrajinou a protiruské nálady na základě obvinění Ruska z agresivních úmyslů, ve shodě s americkými zájmy. Stručně vyjádřeno:

„ Všechno zlo pochází z Ruska a od Putina.“

Dění kolem Ukrajiny se ze širšího hlediska jeví jako zástupný problém, tedy ne prioritní. Prioritními jsou zájmy světových velmocí, kterou ve své podstatě jsou antagonistické. A tento antagonismus se projevuje v dosud trvající unipolární struktuře světa s politickou a ekonomickou nadvládou USA. Ve které dochází k určitým trhlinám. Příčinou toho mohou být koncepce zahraniční politiky Číny a Ruska. Pro vývoj na evropském kontinentě se začala uplatňovat vnitřní a hlavně zahraniční politika hlavy ruského státu Vladimíra Putina.

Putin vstupem do prezidentského křesla začal měnit ruskou politiku. Na politiku USA začal pohlížet jako na něco, co není vhodné k následování. Pochopil, že pro ruský národ je potupné a ostudné existovat v nefunkčním zkorumpovaném státě. S tímto vědomím se vydal na cestu obnovení Ruska, jako hlavní světové velmoci. Bohužel, opomenul věnovat se pro dosažení svého cíle pluralitní demokracii, která by mu asi nezajistila rychle nastartovat všechna nezbytně nutná opatření a uchýlil se k autokratickému systému vládnutí kapitalistickému státu. V tomto směru lze s Putinem nesouhlasit, ale dosáhl nesporných úspěchů v oblasti ekonomické i vojenské. Postupné obnovování ekonomické síly Ruska mu dávalo sílu pochybovat o kapitalistické globalizaci a vedoucí síle USA. **Taková pozice se stala výzvou pro USA** a nemohla zůstat bez adekvátní reakce.

Situace Ukrajiny se svými kontraverzními vnitřními konflikty, nabízela možnost za určité materiální a ideologické podpory, využít ukrajinsko-ruských vztahů pro globální narušení vztahů EU a Ruska z obavy plánované agrese Ruska proti baltským státům, členům NATO. A zatím pokračuje občanská válka a boje na území Luhanské a Doněcké oblasti a čeká se, až počet zabitých dosáhne nezbytného parametru k zahájení jednání o skutečném urovnání. Šest tisíc obětí se zdálo dostatečným počtem, aby se mohl konat Minsk I potažmo Minsk II. Dosáhnout dohody u kulatého stolu nebývá snadné, avšak při jistých kompromisech dosažitelné. I plnění dohod je všeobecně vnímáno jako proveditelné, ale ukrajinská vláda se tím nehodlá zabývat

Současná etapa se nachází ve fázi relativní realizace, závislé na vůli tzv. režisérů. Protože se nehraje se zcela otevřenými kartami, tak můžeme jen tušit v čí režii se vývoj děje. Proto, aby mohl být zachován v EU protiputinovský kurs a protiruské sankce, tak za jediného režiséra je označen Putin, neboť nadále musí platit, že všechno zlé od Putina a z Ruska pochází.

V tom případě je nutno se zlu postavit a toho není nikdo schopen, než alianční ozbrojené síly rozvinuté podél severní a západní hranici Ruské federace. Protože jakékoliv otálení je smrti podobné, jak již V. I. Lenin prohlásil

v předvečer Říjnové revoluce. USA vysílá do oblasti přednostně specialisty a techniku k vybudování forpostů, aby mohly následovat další konvoje. Právě v těchto dnech po našich dálnicích se posunuje řada takových konvojů, jak nás informuje naše TV. Určitě to zbaví strachu pobaltské státy a Polsko, které svolilo s rozmístěním amerických vojsk na svém území. NATO tak současně vytvoří tlak na ruskou společnost v naději, že vyvolá občanskou nespokojenost a veřejné protivládní vystoupení typu majdanu, které skončí s despotickou vládou Putina. Toto univerzální řešení má jeden sporný moment. Pan Putin, jak pravila paní Procházková, si nevychoval žádného nástupce a opozice rovněž nedisponuje žádným kandidátem. Bylo by možné někoho dosadit zvenčí, zatím však nebyl objeven žádný nový Sakašvili. V posledních dnech se o tuto funkci uchází na demonstracích pan Navalnyj. V Čechách by se našlo několik vhodných osvědčených kvalitních demokratů. Takovými potřebnými kvalitami je obdařen např. pan K.S. Jeho příznačná snivost by patrně nebyla homogenní s ruským naturelem. Tomu by lépe odpovídal praktický liberální demokrat pan V. K. Pro USA však stěží přijatelný jako málo antiputinovec. Zdá se, že ani tudy cesta nevede. Ale stát se může všelicos a také se může tento „válečný“ (nebo „mírový“?) proces propadnout do patové situace. Pak už zbývá přenechat osudové řešení faktorů času, který jako jediný může zajistit, aby v tomto kontinentálním konfliktu nebylo vítězů ani poražených. Možná, že právě s takovým vyústěním počítá alianční strategie, jak již naznačují legendy, pod kterými probíhají vojenská cvičení vojsk NATO, jako generálky skutečné války proti imaginární východní zemi. Cílem těchto „ostrých“ cvičení s využitím všech možných prostředků moderní doby, vyjma nukleárních, není porazit nepřítele, ale obstát proti všem jeho nástrahám. To je tedy pro nás, kteří si přejeme, aby nedošlo k eskalaci konfliktu s použitím zbraní hromadného ničení, potěšitelné což však může být zklamáním těch našich spoluobčanů, kteří takový konflikt svými „výkřiky“ přivolávají.

Zatím se musíme smířit s tím, že období míru na Starém kontinentu skončilo, jak v médiích vyhlásil polský ministr obrany Tomasz Siemoniak v přítomnosti generálního tajemníka NATO. Podobná konkrétní vyhlášení války Rusku jsme slyšeli i z amerických médií, Praktikované protiruské sankce jsou v USA považovány za válečný prostředek, za způsob vedení války.

Občané většiny evropských států však nepociťují nebezpečí, které by hrozilo z Ruska a proto požadují, aby vlády respektovaly tento jejich stav myslí a ve své zahraniční politice také odpovídajícím způsobem tento názor prezentovaly na sumitech EU. Věřme, že naše vláda se v této vážné situaci, v jaké se Evropa nachází, zachová čestně a s podporou politických stran a voličů prokáže, že je hodna dostát svým povinnostem. Při vědomí že obě strany konfliktu jsou vlastníky hrozných jaderných zbraní a při jakémkoliv dílčím jejich

použitím hrozí nebezpečí totálního zničení. To znamená, že tato válka nemůže mít vítězů ani poražených

V Praze, červen 2017

plk. v. v. ing. Karel Nedvídek